

Priðjudaginn 18. marz 1958.

Nr. 151/1957. **Almenna byggingafélagið h/f**
(Benedikt Sigurjónsson hrl.)

gegn

Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs
(Vilhjálmur Jónsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Mál til endurheimtu á söluskatti.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 20. september 1957. Hann krefst þess, að stefnda verði dæmt að greiða honum kr. 15.747.00 með 6% ársvöxtum frá 18. febrúar 1956 til greiðsludags og málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Stefndi krefst staðfestingar héraðsdóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda eftir mati dómsins.

Með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða dóms ber að staðfesta hann.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður fyrir Hæstarétti falli niður.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Málskostnaður fyrir Hæstarétti fellur niður.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 22. júlí 1957.

Mál þetta, sem var dómtekið 22. f. m., hefur Almenna byggingafélagið h/f, Borgartúni 7, hér í bæ, höfðað á bæjarþinginu með stefnu útgefinni 8. marz 1957 gegn fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs til endurgreiðslu söluskatts að fjárhæð kr. 15.747.00 með 6% ársvöxtum frá 13. febrúar 1956 til greiðsludags og málskostnaðar að skaðlausu.

Stefndi hefur krafizt sýknu og málskostnaðar.

Málavextir eru þeir, að skattstofan í Reykjavík tilkynnti stefnandi með bréfi dagsettu 31. jan. 1956, að söluskattur hans fyrir

árið 1954 skyldi hækka um kr. 23.011.00. Af þessari fjárhæð voru kr. 15.747.00 talinn söluskattur af verkfræðistörfum, og vildi stefnandi ekki sætta sig við, að slík störf yrðu talin söluskattskyld. Kærði stefnandi þessa álagningu því til yfirskattanefndar og síðan til rikisskattanefndar, en báðar nefndirnar töldu, að skattur þessi væri rétt á lagður. Stefnandi greiddi skattinn með fyrirvara um endurheimtu og höfðaði síðan mál þetta.

Stefnandi lýsir þeim törfum, sem hér ræðir um, á þá lund, að þau séu aðallega fólgin í útreikningum, uppdráttum, fræðilegu mati á byggingaraðferðum, staðarvali og þeim vandamálum yfirleitt, sem úr lausnar krefjast við byggingu hverskonar mannvirkja, og útreikningum og skýrslugerðum þar að lútandi. Telur hann störfin þess eðlis, að eigi sé heimild til að leggja á þau söluskatt, enda séu þau persónuleg, andleg störf sérfræðinga, er jafna megi til starfsemi málflutningsmanna og áþekkra starfa, en Hæstiréttur hafi dæmt þau undan söluskatti. Eftir að sá dómur var uppkveðinn, hætti standandi að reikna viðskiptamönnum sínum söluskatt af þessum törfum, og skattayfirvöld kröfðu ekki um hann fyrr en 1956, eins og fyrr segir. Enga efnisbreytingu kveður stefnandi hafa verið gerða á löggjöfinni um söluskatt, að því er til þessa atriðis taki, og telur hann skattinn því heimildarlaust á lagðan.

Stefndi byggir sýknukröfu sína á því, að ljóst sé af ákvæðum b-liðs 3. gr. laga nr. 75 frá 1953, að stefnanda sé skylt að greiða umræddan söluskatt. Telur hann, að stefnandi selji með álagningu vinnu verkfræðinga þeirra, er hjá honum starfa og vinna fyrir föstu kaupi. Störf þessi séu og að því leyti ópersónuleg, að verkkaupanda skipti engu, hver af starfsmönnum stefnanda vinnur verk það, er hann kaupir. Telur stefndi, að þessi tilhögun sé á engan hátt sambærileg við starfsemi málflutningsmanna, þar sem um sé að ræða persónulega, andlega vinnu þeirra sjálfra og ekki að ræða um sölu þjónustunnar með álagningu.

Af framanskráðu er það ljóst, að umræddur söluskattur hefur verið lagður á tekjur stefnanda af törfum verkfræðinga í þjónustu hans. Þótt svo yrði talið, að verkfræðingur, er ynni störf sem þau, er hér ræðir um, væri ekki skyldur að greiða af þeim söluskatt, kæmi það ekki stefnanda að haldi, þar eð telja verður, að hann hafi hér verið að selja vinnu eða þjónustu annarra. Er því eigi unnt að telja heimilt að undanþiggja hann greiðslu söluskatts af þessum sökum, og ber því að taka til greina sýknu-

kröfu stefnda, en eftir atvikum er rétt, að málskostnaður falli niður.

Bjarni Bjarnason, fulltrúi borgardómara, kvað upp dóminn. Talsverður dráttur hefur orðið á uppsögn hans og stafar hann fyrst af veikindaforföllum dómara, en síðar af annríki við önnur dómarastörf.

Dómsorð:

Stefndi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, skal vera sýkn af kröfum stefnanda, Almenna Byggingafélagsins h/f, í máli þessu, en málskostnaður falli niður.

Miðvikudaginn 19. marz 1958.

Nr. 147/1956. Tollstjórinn í Reykjavík f. h. ríkissjóðs

(Hermann Jónsson hrl.)

gegn

Péttri Jakobssyni

(Einar B. Guðmundsson hrl.).

Dómendur:

**hæstaréttardómararnir Jónatan Hallvarðsson, Árni Tryggvason
Gizur Bergsteinsson og Þórður Eyjólfsson og prófessor Ólafur
Jóhannesson.**

Skattamál.

Dómur Hæstaréttar.

Benedikt S. Bjarklind, fulltrúi borgarfélagans í Reykjavík, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 31. október 1956 og krafizt þess, að heimiluð verði framkvæmd lögtaks fyrir skatteftistöðvum stefnda frá 1955, kr. 8448.00, ásamt dráttarvöxtum og kostnaði, og að stefnda verði dæmt oð greiða málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða úrskurðar og málskostnaðar hér fyrir dómi eftir mati Hæstaréttar.